

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2023. gada 6. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Jurisdikcija un nolēmumu atzīšana un izpilde laulības lietās – Regula (EK) Nr. 2201/2003 – 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta sestais ievilkums – *Forum actoris* – Nosacījums – Prasītāja pastāvīgā dzīvesvieta dalībvalstī, kuras tiesā ir celta prasība, visā termiņa laikā tieši pirms prasības iesniegšanas

Lietā C-462/22

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija) iesniegusi ar 2022. gada 25. maija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2022. gada 11. jūlijā, tiesvedībā

BM

pret

LO,

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Likurgs [*C. Lycourgos*], tiesneši L. S. Rosi [*L. S. Rossi*] (referente), Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], S. Rodins [*S. Rodin*] un O. Spinjana-Matei [*O. Spineanu-Matei*],

ģenerālvokāts: M. Kampos Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

- LO vārdā – *B. Ackermann, Rechtsanwältin*,
- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna* un *S. Żyrek*, pārstāvji,
- Portugāles valdības vārdā – *P. Barros da Costa*, *S. Duarte Afonso* un *J. Ramos*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *H. Leupold* un *W. Wils*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – vācu.

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu (OV 2003, L 338, 1. lpp.) 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta sesto ievilkumu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp BM un viņa laulāto LO par Vācijas tiesā celto prasību par viņu laulības šķiršanu.

Atbilstošās tiesību normas

- 3 Regulas Nr. 2201/2003 1. apsvērums ir formulēts šādi:

“Eiropas Kopiena ir noteikusi sev mērķi izveidot brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kurā tiek nodrošināta personu brīva pārvietošanās. Tālab Kopienai, cita starpā, ir jāveic pareizai iekšējā tirgus darbībai vajadzīgie pasākumi attiecībā uz tiesu iestāžu sadarbību civillietās.”

- 4 Šīs regulas 1. panta “Darbības joma” 1. punktā ir noteikts:

“Šo regulu neatkarīgi no tiesas iestādes būtības piemēro civillietās, kas saistītas ar:

a) laulības šķiršanu, laulāto atšķiršanu vai laulības atzīšanu par neesošu;

[..].”

- 5 Minētās regulas 3. pantā “Vispārējā piekritība” ir noteikts:

“1. Lietas, kas saistītas ar laulības šķiršanu, laulāto atšķiršanu un laulības atzīšanu par neesošu, piekrīt tās dalībvalsts tiesām:

a) kuras teritorijā atrodas:

- laulāto pastāvīgā dzīvesvieta vai
- laulāto pēdējā pastāvīgā dzīvesvieta, ja viens no tiem arvien tur dzīvo, vai
- atbildētāja pastāvīgā dzīvesvieta, vai
- laulāto kopīga pieteikuma gadījumā, viena vai otra laulātā pastāvīgā dzīvesvieta, vai
- prasītāja pastāvīgā dzīvesvieta, ja viņš tur pastāvīgi dzīvojis vismaz gadu tieši pirms prasības iesniegšanas, vai

- prasītāja pastāvīgā dzīvesvieta, ja viņš tur pastāvīgi dzīvojis vismaz sešus mēnešus tieši pirms prasības iesniegšanas un tam ir šis dalībvalsts valstspiederība vai, Apvienotās Karalistes vai Īrijas gadījumā, “domicils” šajā dalībvalstī;

[..].”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 6 Vācijas pilsonis BM un Polijas pilsonē LO apprecējās Polijā 2000. gadā. Viņi tur dzīvoja kopā ar saviem bērniem vismaz līdz 2012. gada jūnijam.
- 7 2013. gada 27. oktobrī BM uzsāka laulības šķiršanas tiesvedību *Amtsgericht Hamm* (Hammā pirmās instances tiesa, Vācija), apgalvojot, ka 2012. gada jūnijā viņš esot atstājis laulāto kopīgo dzīvesvietu un kopš tā laika esot apmeties uz dzīvi savu vecāku dzīvesvietā savā dzimtajā pilsētā Vācijā.
- 8 LO atsaucās uz Vācijas tiesu starptautiskās jurisdikcijas neesamību, galvenokārt pamatojoties uz to, ka BM pēc tam, kad bija atstājis laulāto dzīvesvietu, lielāko 2013. gada daļu bija saglabājis pastāvīgo dzīvesvietu Polijā.
- 9 Ņemot vērā pamatlītas pušu iesniegtos pierādījumus, *Amtsgericht Hamm* (Hammā pirmās instances tiesa) apmierināja LO iebildi par jurisdikcijas neesamību un noraidīja BM prasību par laulības šķiršanu kā nepieņemamu.
- 10 Šo spriedumu apelācijas tiesvedībā apstiprināja *Oberlandesgericht Hamm* (Federālās zemes Augstākā tiesa Hammā, Vācija).
- 11 Šī tiesa būtībā nosprieda, ka, lai gan prasības par laulības šķiršanu iesniegšanas datumā, proti, 2013. gada 27. oktobrī, BM noteikti bija ieguvis pastāvīgo dzīvesvietu Vācijā, viņš nav pierādījis, ka šāda pastāvīgā dzīvesvieta šajā dalībvalstī viņam bija visus sešus mēnešus pirms šī datuma, proti, kopš 2013. gada 27. aprīļa, un tas ir pretrunā tam, kas prasīts Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta sestajā ievilkumā.
- 12 *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija), kurā BM iesniedzis kasācijas sūdzību par *Oberlandesgericht Hamm* (Federālās zemes Augstākā tiesa Hammā) spriedumu, uzskata, ka šīs kasācijas sūdzības iznākums ir atkarīgs no interpretācijas, kāda jāsniedz par Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta piekto un sesto ievilkumu. Precīzāk – iesniedzējtiesai ir šaubas par to, vai prasītājam ir jāpierāda pastāvīgā dzīvesvieta dalībvalstī, kur atrodas tiesa, kurā celta prasība, sākot no šajā tiesību normā noteikto termiņu sākuma brīža, vai arī pietiek ar vienkāršu dzīvesvietu, ja vien tā kļūst par pastāvīgu, vēlākais tajā dienā, kad tiek celta prasība par laulības šķiršanu.
- 13 Šajā ziņā iesniedzējtiesa uzskata, ka, neraugoties uz Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta piektā un sestā ievilkuma formulējumu, būtu jādod priekšroka šajā tiesību normā ietvertajai *forum actoris* teleoloģiskajai un ierobežojošajai interpretācijai, lai neapdraudētu tā laulātā tiesības, kas ir atbildētājs šajā lietā. Balstoties uz šādu pieeju, būtu jāuzskata – prasītājam ir jāpierāda, ka viņš pastāvīgo dzīvesvietu ir ieguvis dalībvalstī, kuras tiesā ir celta prasība, sākot no attiecīgā termiņa sākuma. Šāda interpretācija veicinātu arī jurisdikcijas piešķiršanas kritēriju labāku paredzamību un vienveidīgu piemērošanu. Iesniedzējtiesa uzskata, ka noteikti konteksta

elementi apstiprina šādu interpretāciju. Šajā ziņā šī tiesa it īpaši atsaucas uz A. Borasas [*A. Borrás*] paskaidrojošā ziņojuma par Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās, tā saukto “Briseles II konvenciju” (OV 1998, C 221, 27. lpp.), spāņu un franču valodas versijām.

- 14 Tomēr iesniedzējtiesa norāda, ka tās piedāvātā Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta piektā un sestā ievilkuma interpretācija ir strīdīga; it īpaši vāciski runājošā tiesību doktrīnā, un katrā ziņā Tiesas judikatūrā tā nav aplūkota un no tās nevar tikt skaidri izsecināta.
- 15 Šajos apstākļos *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [Regulas Nr. 2201/2003] 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta piektajā un sestajā ievilkumā minētais viena gada vai sešu mēnešu nogaidīšanas termiņš attiecībā uz prasītāju sākas tikai brīdī, kad ir reģistrēta viņa pastāvīgā dzīvesvieta dalībvalstī, kuras tiesā ir celta prasība, vai arī pietiek ar to, ka attiecīgā nogaidīšanas termiņa sākumā viņš valstī, kuras tiesā ir celta prasība, sākotnēji ir vienkārši uzturējies un savu pastāvīgo dzīvesvietu tajā viņš iegūst tikai vēlāk, laikposmā līdz prasības iesniegšanai?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 16 Vispirms jānorāda – no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka Vācijas tiesu starptautiskā jurisdikcija izskatīt pamatlietu tika izvērtēta, ņemot vērā Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta sesto ievilkumu, un ka iesniedzējtiesa uzskatīja – konstatējumā, ka BM nebija ieguvis pastāvīgo dzīvesvietu Vācijā 2013. gada 27. aprīlī, nav pieļauta kļūda. Tāpēc uzdotsais jautājums ir jāsaprot tādējādi, ka tas attiecas vienīgi uz šo tiesību normu.
- 17 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta sestais ievilkums ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā dalībvalsts tiesas jurisdikcija izskatīt prasību par laulības šķiršanu ir pakļauta apstāklim, ka prasītājs – šīs dalībvalsts pilsonis – ir iesniedzis pierādījumu, ka viņš minētajā dalībvalstī ir ieguvis pastāvīgo dzīvesvietu vismaz sešus mēnešus tieši pirms prasības iesniegšanas, vai arī apstāklim, ka dzīvesvieta, ko viņš ir ieguvis šajā pašā dalībvalstī, ir kļuvusi par tā pastāvīgo dzīvesvietu minimālajā sešu mēnešu laikposmā tieši pirms viņa pieteikuma iesniegšanas.
- 18 Jāatgādina, ka Regulas Nr. 2201/2003 3. pantā ir noteikti vispārīgie jurisdikcijas kritēriji laulības šķiršanas, laulāto atšķiršanas un laulības atzīšanas par neesošu lietās. Šie objektīvie, alternatīvie un ekskluzīvie kritēriji atbilst vajadzībai pēc tiesiskā regulējuma, kas ir piemērots kolīziju laulības šķiršanas jomā specifiskajām vajadzībām (spriedums, 2022. gada 10. februāris, OE (Laulātā parastā dzīvesvieta – Pilsonības kritērijs), C-522/20, EU:C:2022:87, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 19 Šajā ziņā, kaut arī Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmajā līdz ceturtajā ievilkumā ir tieša atsauce uz laulāto un atbildētāja parastās dzīvesvietas kritērijiem, šīs regulas 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta sestajā ievilkumā ir atļauts piemērot kompetences noteikumu *forum actoris* (spriedums, 2022. gada 10. februāris, OE (Laulātā parastā dzīvesvieta – Pilsonības kritērijs), C-522/20, EU:C:2022:87, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 20 Šī jurisdikcijas noteikuma mērķis ir nodrošināt līdzsvaru starp personu mobilitāti Eiropas Savienības iekšienē, pirmkārt, aizsargājot tā laulātā tiesības, kurš laulības krīzes dēļ ir atstājis kopīgās pastāvīgās dzīvesvietas dalībvalsti, un, otrkārt, tiesisko drošību, it īpaši otra laulātā tiesisko drošību, garantējot faktisku saikni starp prasītāju un dalībvalsti, kuras tiesām ir jurisdikcija lemt par attiecīgās laulības šķiršanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 10. februāris, OE (Laulātā pastāvīgā dzīvesvieta – Pilsonības kritērijs), C-522/20, EU:C:2022:87, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 21 Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta sestajā ievilkumā tās dalībvalsts tiesām, kuras teritorijā atrodas prasītāja pastāvīgā dzīvesvieta, ir atzīta jurisdikcija lemt par attiecīgās laulības šķiršanu, ja saskaņā ar šo tiesību normu prasītājs “dzīvojis” šīs dalībvalsts teritorijā “vismaz sešus mēnešus tieši pirms prasības iesniegšanas” un ja, kā tas ir pamatlietā, viņš ir minētās dalībvalsts valstspiederīgais (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 10. februāris, OE (Laulātā pastāvīgā dzīvesvieta – Pilsonības kritērijs), C-522/20, EU:C:2022:87, 26.–28. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 22 Iesniedzējtiesa uzskata – nav nekādu šaubu par to, ka saskaņā ar šo tiesību normu pieteikuma par laulības šķiršanu iesniegšanas datumā prasītājam ir jāpierāda “pastāvīgā dzīvesvieta” tiesas, kas izskata lietu, dalībvalstī, un to BM esot pierādījis pamatlietā *Oberlandesgericht Hamm* (Federālās zemes Augstākā tiesa Hammā).
- 23 Šajā ziņā jāatgādina, ka starptautiskā jurisdikcija, kas izriet no Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta, ciktāl to nosaka “pastāvīgās dzīvesvietas” kritērijs, izslēdz to, ka tā būtu atkarīga no kritērija, kas balstīts uz viena vai otra laulātā vienkāršu dzīvesvietu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 25. novembris, IB (Laulātā pastāvīgā dzīvesvieta – Laulības šķiršana), C-289/20, EU:C:2021:955, 46. punkts).
- 24 No tā izriet, ka laulātajam, kurš vēlas atsaukties uz Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta sestajā ievilkumā paredzēto jurisdikcijas pamatu, noteikti ir jāpierāda, ka dienā, kad viņš iesniedz pieteikumu par laulības šķiršanu, viņa pastāvīgā dzīvesvieta ir tās dalībvalsts teritorijā, kuras valstspiederīgais tas ir, un šis apstāklis šajā lietā nav apstrīdēts.
- 25 Savukārt iesniedzējtiesa uzskata, ka pastāv šaubas par to, vai Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta sestajā ievilkumā minētais nosacījums, saskaņā ar kuru prasītājam attiecīgajā dalībvalstī ir “jādzīvo vismaz sešus mēnešus tieši pirms pieteikuma iesniegšanas”, nozīmē, ka prasītājam ir tikai jāpamato, ka viņa dzīvesvieta ir šīs dalībvalsts teritorijā, ja minimālajā sešu mēnešu laikposmā tieši pirms pieteikuma par laulības šķiršanu iesniegšanas šī dzīvesvieta ir kļuvusi par pastāvīgo dzīvesvietu vai gluži pretēji – šim prasītājam ir jāpierāda pastāvīgā dzīvesvieta no minimālā sešu mēnešu laikposma tieši pirms pieteikuma iesniegšanas sākuma un visā tā laikā.
- 26 Tā kā Regulā Nr. 2201/2003 nav tiešas definīcijas vai atsauces uz dalībvalstu tiesībām, lai noteiktu jēdziena “pastāvīgā dzīvesvieta” un it īpaši jēdziena “dzīvesvieta” nozīmi un tvērumu, tam ir jāmeklē autonoma un vienveidīga interpretācija, ņemot vērā tiesību normu, kurās tie minēti, formulējumu un kontekstu, kā arī šīs regulas mērķus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 25. novembris, IB (Laulātā pastāvīgā dzīvesvieta – Laulības šķiršana), C-289/20, EU:C:2021:955, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 27 Šajā ziņā, protams, no Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta sestā ievilkuma formulējuma izriet, ka tās dalībvalsts tiesas jurisdikcija, kuras teritorijā prasītājam ir jābūt pastāvīgajai dzīvesvietai, ir pakļauta nosacījumam, ka “viņš tur dzīvojis” vismaz sešus mēnešus tieši pirms pieteikuma par laulības šķiršanu iesniegšanas. Kā atzīst Polijas valdība un Eiropas Komisija, atsauc uz vienkāršu dzīvesvietu obligāti nenozīmē, ka prasītājam ir jāpierāda pastāvīgā dzīvesvieta visā vismaz sešu mēnešu laikposmā tieši pirms viņa pieteikuma iesniegšanas.
- 28 Tomēr, ņemot vērā kontekstu, kādā iekļaujas Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta sestais ievilkums, kā arī tā izvirzītos mērķus, prasība, saskaņā ar kuru prasītājam ir jādzīvo dalībvalstī, kuras pilsonis viņš ir, vismaz sešus mēnešus tieši pirms pieteikuma iesniegšanas, nevar tikt interpretēta neatkarīgi no “pastāvīgās dzīvesvietas” kritērija, kas arī ir paredzēts šajā tiesību normā.
- 29 Tādējādi, pirmkārt, jānorāda, ka šīs regulas 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta mērķis ir Savienībā vienādot starptautiskās jurisdikcijas piešķiršanas kritērijus laulības lietās, kuri, kā atgādināts šī sprieduma 23. punktā, ir balstīti uz jēdzienu “pastāvīgā dzīvesvieta”. Šīs tiesību normas vispārējā sistēmā jēdzienam “dzīvesvieta” nevar būt atšķirīgs raksturs atkarībā no tā, vai tas ir izmantots tās otrajā vai sestajā ievilkumā, lai gan – atšķirībā no otrā ievilkuma versijām citās Savienības oficiālajās valodās minētās regulas pieņemšanas brīdī – vācu valodas versijā šis jēdziens nav izmantots izolēti.
- 30 Atbilstoši minētās regulas 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta otrajam ievilkumam jurisdikcija ir tās dalībvalsts tiesai, kuras teritorijā bija “laulāto pēdējā pastāvīgā dzīvesvieta, ja viens no viņiem arvien tur dzīvo”. Šajā ziņā tas, ka ir izmantota vārdkopa “arvien dzīvo”, kura iekļauta šīs normas versijās Savienības oficiālajās valodās šīs regulas pieņemšanas brīdī – izņemot vācu valodas versiju –, nozīmē turpinātību laikā starp šo dzīvesvietu un “laulāto pēdējo pastāvīgo dzīvesvietu” tādējādi, ka laulātais, kas palicis attiecīgās dalībvalsts teritorijā, tajā saglabā savu pastāvīgo dzīvesvietu un to neietekmē minētās tiesību normas vācu valodas versija.
- 31 Tāpēc Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētās starptautiskās jurisdikcijas lietās par laulības šķiršanu noteikšanas īpašajā kontekstā jēdziens “dzīvesvieta” nav jānošķir no jēdziena “pastāvīgā dzīvesvieta”, šāda nošķiršana varētu vājināt šīs jurisdikcijas noteikšanas kritēriju.
- 32 Otrkārt, kā būtībā apgalvo Polijas un Portugāles valdības, tas, ka tiek pieprasīts, lai pieteikuma par laulības šķiršanu iesniedzējs pierādītu, ka viņš – sākot no Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta sestajā ievilkumā paredzētā minimālā sešu mēnešu laikposma sākuma – ir ieguvis pastāvīgo dzīvesvietu dalībvalstī, kuras tiesā ir celta prasība, ļauj nodrošināt tiesiskās noteiktības ievērošanu, vienlaikus saglabājot personu mobilitāti Savienībā un iespēju panākt laulības šķiršanu, nepamatoti nedodot priekšroku šim prasītājam, lai gan *forum actoris* ir viņam jau labvēlīgs noteikums par jurisdikciju, un to nevarētu garantēt šīs tiesību normas alternatīva un elastīgāka interpretācija, kādu BM aizstāvēja iesniedzējtiesā.
- 33 Tādējādi vispirms šī prasība kompensē apstākli, ka atšķirībā no citiem jurisdikcijas kritērijiem, kas uzskaitīti Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmajā līdz ceturtajā ievilkumā, tās sestajā ievilkumā minētais kritērijs nav pakārtots nedz laulāto piekrišanai, nedz īpašai saiknei ar viņu esošo vai pagātnes kopdzīves vietu. Tātad prasība pierādīt, ka prasītāja pastāvīgā dzīvesvieta vismaz sešus mēnešus tieši pirms prasības celšanas ir tās dalībvalsts

teritorijā, kuras tiesā ir celta prasība, ir saistīta ar to, ka šim prasītājam par visu attiecīgo laikposmu jāvar pierādīt, ka viņam ir faktiskā saikne ar šo dalībvalsti šī sprieduma 20. punktā minētās judikatūras izpratnē.

- 34 Turpinot – paredzamības, kā arī vienveidīgas interpretācijas un piemērošanas Savienībā mērķi, kas nosaka jurisdikcijas piešķiršanas kritērijus laulības lietās, kuri uzskaitīti Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā, nevarētu tikt sasniegti, ja no prasītāja vienkārši tiktu prasīts, lai tas pierādītu pastāvīgo dzīvesvietu tās tiesas dalībvalstī, kurā ir celta prasība, uz vairāk vai mazāk īsu laiku minimālajā sešu mēnešu laikposmā tieši pirms viņš ir iesniedzis pieteikumu par laulības šķiršanu. Proti, šādā gadījumā prasītājam prasītās pastāvīgās dzīvesvietas tās dalībvalsts teritorijā, kuras tiesā ir celta prasība, ilguma pietiekamība principā atšķirtos atkarībā no katras valsts tiesas, kurā celta prasība, veida un katra gadījuma vērtējuma.
- 35 Turpretim šī sprieduma iepriekšējā punktā minētos mērķus sasniedz prasība prasītājam pierādīt, ka viņš – sākot no Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta sestajā ievilkumā paredzētā minimālā sešu mēnešu laikposma sākuma – ir ieguvis pastāvīgo dzīvesvietu dalībvalstī, kuras tiesā ir celta prasība.
- 36 Visbeidzot jāuzsver, ka, ņemot vērā mērķi panākt līdzsvaru, no vienas puses, starp personu mobilitāti Savienībā un, no otras puses, tiesiskās drošības prasību, kas ir Regulas Nr. 2201/2003 mērķis un kas atgādināta šī sprieduma 20. punktā, šī sprieduma iepriekšējā punktā minētā prasība neuzliek prasītājam nesamērīgu slogu, kas to atturētu no balstīšanās uz šīs regulas 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta sestajā ievilkumā paredzēto jurisdikcijas pamatu.
- 37 No tā izriet, ka saskaņā ar jurisdikcijas kritēriju, ar kuru pamatots Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta sestais ievilkums, laulātajam, kurš vēlas atsaukties uz šo tiesību normu, ir obligāti jāpamato pastāvīgā dzīvesvieta dalībvalstī, kuras tiesā ir celta prasība, sākot no šajā tiesību normā paredzētā minimālā sešu mēnešu laikposma sākuma brīža.
- 38 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta sestais ievilkums ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā dalībvalsts tiesas jurisdikcija izskatīt pieteikumu par laulības šķiršanu ir pakļauta apstāklim, ka prasītājs, šīs dalībvalsts pilsonis, sniedz pierādījumus, ka viņš minētajā dalībvalstī ir ieguvis pastāvīgo dzīvesvietu vismaz sešus mēnešus tieši pirms šīs prasības iesniegšanas.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 39 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Padomes Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzišanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu 3. panta 1. punkta a) apakšpunkt sestais ievilkums

ir jāinterpretē tādējādi, ka

šajā tiesību normā dalībvalsts tiesas jurisdikcija izskatīt pieteikumu par laulības šķiršanu ir pakļauta apstāklim, ka prasītājs, šis dalībvalsts pilsonis, sniedz pierādījumus, ka viņš minētajā dalībvalstī ir ieguvis pastāvīgo dzīvesvietu vismaz sešus mēnešus tieši pirms šīs prasības iesniegšanas.

[Paraksti]